

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki Akcyjnej w K.

od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o uznaniu działań Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki Akcyjnej w K. za praktykę naruszającą konkurencję, stwierdzeniu zaniechania jej stosowania i nałożeniu kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 24 października 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie odrzucił na podstawie art. 479^{31a} § 2 k.p.c. odwołanie Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S. A. w

K. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 grudnia 2007 r.

Postanowieniem z dnia 24 października 2008 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie odwołującej się Spółki na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 479⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na rozstrzygnięciu, „czy zgodnie z art. 479⁹ § 1 k.p.c. istnieje obowiązek doręczania odpisu pisma procesowego stronie przeciwnej w przypadku, gdy dotyczy ono uzupełnienia braków formalnych polegających na wyłącznym wskazaniu umocowania pełnomocnika danej strony tj. czy pismo zawierające jedynie wykazanie umocowania pełnomocnika podlega doręczeniu stronie przeciwnej”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania, o jej oddalenie, a także – w obydwu przypadkach – o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrywana skarga kasacyjna została skierowana przeciwko postanowieniu Sądu drugiej instancji o oddaleniu zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji odrzucające odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 2 k.p.c. ze względu na nieuzupełnienie braków odwołania w wyznaczonym terminie. Rozstrzygnięcie o przedmiocie postępowania zażaleniowego Sąd drugiej instancji oparł na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Pomimo wskazanych podstaw zaskarżonego postanowienia, a także podstawy postanowienia Sądu pierwszej instancji, skarga kasacyjna nie zarzuca ich naruszenia. Jedyne zarzut podstawy skargi dotyczy wyłącznie art. 479⁹ k.p.c., którego zastosowanie stanowiło przesłankę odrzucenia odwołania przez Sąd pierwszej instancji po ustaleniu jednakże bezpośrednio innej sytuacji procesowej, to jest, że odwołujący się nie uzupełnił braków odwołania w wyznaczonym terminie (art. 479^{31a} § 2 k.p.c.).

Ponieważ Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), to rozpoznanie przedstawionego zagadnienia prawnego dotyczącego art. 479⁹ k.p.c., chociaż odpowiednie do wskazanej podstawy nie jest odpowiednie do podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Niezależnie od budzącej zastrzeżenia konstrukcji podstawy skargi Sąd Najwyższy stwierdza, że skarga nie zawiera odpowiedniej argumentacji prawnej, która wskazywałaby na potrzebę rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych wynikających z art. 479⁹ § 1 k.p.c. Skarżący ograniczył się w istocie do twierdzenia, że – jego zdaniem – pismo procesowe, o które chodzi w sprawie, to jest potwierdzające (w załącznikach) uprawnienie do wniesienia odwołania (art. 67 § 1 k.p.c. i art. 89 § 1 k.p.c.), nie jest pismem procesowym w rozumieniu art. 128 k.p.c., podlegającym doręczeniu drugiej stronie. Twierdzenie to jest zupełnie nieprzekonujące, w szczególności nie ma oparcia w powołanej w skardze uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r. III CZP 65/05, dotyczącej wyjątkowego znaczenia prawnego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.